

Magnus Nilsson svarar direkt:

VÄNSTERNS DÖVHET BESTÅR

Jag har tyvärr inte gjort någon offentlig avbön. Det har jag inte heller påstått.

Jag skriver på sid 345 i SvT nr 5:

"... visst har jag haft möjlighet att skriva några rader om att UNITA spårat ur och inte längre har mitt stöd. Så är det nämligen."

Formuleringen kan tyvärr kanske tolkas som att jag påstår att jag har skrivit några sådana rader. Men det har jag inte. Jag glömde liksom bort insändaren i Gaudeamus under de fem åren mellan 1987 och 1992.

Intelligent formulering

Just den poängen har TLM således tagit hem på den samlade högern: Magnus Nilsson stödde en gång Jonas Savimbi i en insändare i en kårtidning. Jag kan hjälpa Wingborg med en intelligent formulering till nästa artikel i ämnet: "Först när saken avslöjats och debatt uppstått backade Magnus Nilsson."

Den bjuder jag på.

Frågan är om TLM lyckats ta hem några andra poäng. Hyllningarna till *Högerns skuld* i Aftonbladet, DN, Expressen och GP har alla karaktären av

MAGNUS NILSSON är förlagsredaktör på Timbro.

vänskapliga och okritiska klappar på huvudet. Syftet är gott, varför då kritisera innehållet?

Krossade en spirande demokrati

När det gäller citatet från von Platen så visar Wingborg återigen att vänstern är döv för skillnaden mellan diktatur och demokrati.

USA försvarade en högerdiktatur mot en kommunistdiktatur. Sovjet krossade en fredligt spirande demokrati. Det är en viss skillnad.

Cirkuskonster med ord

Jag vill understryka att jag är väl medveten om risken med den typen av resonemang. Motiven för krigföring eller invasion kan ju mycket väl avfärdas som irrelevanta. Föreställningarna om den politiska rationaliteten kan ifrågasättas. Hur väger man syftet med krigföringen mot mängden döda? Döda civila? Jag skulle utan att darra på manschetten sitta i vilken praktisk-filosofisk diskussion som helst och försvara både Chamberlains eftergiftspolitik och atombomberna mot Japan. Det går att göra vilka som helst cirkuskonster med ord. Poängen är bara att von Platen inte håller sig med *olika värdeskalor*. Han har *en värdeskala*: Demokrati är bra och diktatur är dåligt.

Därför tycker han att det är mindre fel att kriga mot diktaturer (Nordvietnam) än mot demokratier (Tjeckoslovakien).

När Carlsson i skriften *Vad är socialdemokrati* (tillsammans med Anne-Marie Lindgren) 1983 framhåller kommunistdiktaturens förmåga att skapa materiellt välstånd vet jag för all del inte om det är med entusiasm. Men de återkommer till påståendet senare, och jag har svårt att tänka mig annat än att de materiella framstegen framhålls som försvar eller någon sorts förmildrande omständighet för diktaturen.

Olika versioner av historien

Till sist ställer jag mig frågan om logiken med namn och publicering. Om det är ologiskt att nämna ett påhittat namn av det skälet att man ändå skall skriva under artikeln med sitt riktiga, varför nämner man då inte att man skall publicera artikeln när man ändå tänker göra *det*?

(Utom att man naturligtvis inte har några skyldigheter att säga vad man heter eller vad man skall göra med sina uppgifter)

En förklaring är att Wingborg är så dum att han tror att jag är så dum att jag har olika versioner av min historia. En för journalister och en annan för statsvetare som skriver uppsatser som jag antar ändå aldrig blir lästa. Men så dum är inte Wingborg.

Komprometterande tolkningar

I stället är en annan förklaring mera trolig. Nämligen att Wingborg inte ville vidgå det enkla faktum att han bara tänkte använda vissa intervjuvar. I de fall hans intervjuoffer inte kunnat avlockas något som möjligen kunde tolkas komprometterande skulle intervjuvaren inte ha publicerats.

Så kan man ju också bedriva journalistik.